

מוניש

מאת י. ל. פרץ*

תרגמו מיידיש רותי זקוביץ-פּרזין ויחיאל שיינטוך**

1. הן תדעו, מן הסתם:
העולם הוא כמו ים;
אנחנו דגים!
(חלקנו טורפים
בולעים וחוטפים...)	6. ומי לא מכיר
את השר האיום,
את זה המשומד
המושל בגהינום.
2. העולם הוא הים,
רחב ללא סייג;
הדגים הם אנחנו;
השטן הוא דייג.	7. מעטים מוגנים
מעונשו הנורא,
ואתכם, הרבים,
כאן אזהיר בשירה.
3. זה הדייג
אשר צד בני אדם;
התאוה היא תולעת
שישליך לעולם.	א.
8. היה היה עילוי מושלם,
רחוק מכל הבלי עולם,
שונה מכל האחרים.
אדוקים שני ההורים,
משפחה מיוחסה –
ממש השאור שבעיסה.
4. דג אחר דג
חיש נלכד בחכה.
חשב: סתם תולעת - -
זרק נשיקה...	9. גאונים ולמדנים
משושלת רבנים,
שמים חובק מלוא עולם.
ואומרים המבינים:
מוניש טוב שבבנים,
מעולה הוא מכולם.
5. אך אחרי התולעת
בא הקרס מיד...
הלכו החיים,
האושר אבד.	

* גאוניותו של י. ל. פרץ, שפתו המדהימה ביידיש, ומלחמתו בשלהי המאה ה-19 נגד המצב הקלוקל של שפת יידיש שהייתה אז נגועה בגרמניזמים, עומדות במרכז פואמה זאת. פרץ הוכיח כבר אז עד כמה לשון יידיש הסתירה בחובה גרעין של צמיחה והתפתחות. הסטרא אחרא של היטלר, האדם-שר, הצליח באמצע המאה ה-20 להביא כליה על אותה יהדות מזרח אירופה, שפרץ כתב עליה שהיא מצויה במלחמת השמד עם הרוע של השטן ואשתו לילית, שקמו לתחייה בגרמניה הנאצית. הפואמה מוניש, ניתן להגיד, היא אגדה, מיתוס, פרי הדמיון של מוח קודח, אבל ימי השואה הוכיחו שהסטרא אחרא הוא מציאות היסטורית שהעם היהודי בימינו כבר שכח שהיא קיימת. המציאות האנושית תמיד מוכיחה שהיא דמיונית יותר מכל אגדה או סיפור במיתולוגיה האנושית.

** לתרגום קודם ואחר של הפואמה "מוניש", מאת שמשון מלצר, ראו:

<https://benyehuda.org/read/24654>

10. מוניש הוא בחור וטוב:
שכל יש לו – אין כמותו!
חריף, זריז, אש להבה,
בור סוד – דבר בו לא יאבד,
כל קושיה פותר מיד,
ואף עובר לפני תיבה.
11. וגם יפה הוא להלל:
תלתלים כשחור הליל,
שפתי שני – שני שושנים
גבות פחם, והעיניים...
הן כחולות ככחול שמיים.
אש תבער באישונים.
12. כל עצם בו חיים נוטפת,
הליכה לו מרחפת;
להביט בו זו חדווה.
בנות סומקות מאהבה
כשיפה-התואר בסביבה.
13. הרבנית הצעירה
ספונה ב"חדר", בפינה,
ללימוד כמו מאזינה.
מרק גולש, חלב נשרף,
אך היא יושבת לה שקטה,
תולה במוניש מבטה.
14. לשיינה-הוֹדֵל השכנה,
המציצה מחלונה,
נשמטות המסרגות,
על לחיה דמעות זולגות,
לבה מחסיר בה פעימה,
ונעתקת הנשימה.
15. אך מוניש זה – אוצר בלום,
מה לו מכל אלה? כלום!
שטן, אתה מופתע! (איך לא?)
הוא מאוהב בדף גמרא,
- חשק יש לו לסבךא:
שור אשר נגח פרה...
לכך נתון הוא כל-כולו.
16. אז היו עוד בעלי בתים,
יהודים קשישים, יפים;
מנחושת משקפיים,
ובתי תפילין כסופים.
17. מוחות – ברזל יצוק,
עטרות-טלית – זהב,
שנים כה אחרות...
כוחות! לא כמו עכשיו.
18. מלא בית המדרש
בלמדנים רבים,
לומדים עדיין במבואה,
על המדרגות יושבים.
19. לפני חצות נר לא כבה,
לא תם לימוד ולא נשלם.
"בקשות" של חול עולות הרבה
דברי תורה – כמעט חינם.
20. אז שמו של מוניש כעילוי
ידוע ומוכר
אצל גדולי הרבנים,
גם מארצות נכר.
21. הפטיש מלשצ'ב,
הסיני מקוֹז'יץ,
המאור הגדול
שבעיר מִזְלִבוֹז'יץ –
הם באים כדי לבחון
את העילוי המופלא
ורוקדים בששון:
"אתחלתא דגאולה!"

22. אשרי האב שיש לו בן כמותו,
תגל ותשמח אמו-יולדתו,
בימות המשיח כְּזֵהוּ נולד,
אשרי הדור שזכה לראותו!
הו, ירושלים, היכוני לקראתו!
אומרים הרבנים כולם, פה אחד.
- ב.
23. על ההר הגבוה,
ההר אררט,
הנושא על עורפו
את שלג העד,
24. על אררט ההר
(כפי שמתואר)
נוח בתיבה
על עומדו נשאָר.
25. והוא יצא מהתיבה
עם שם, יפת וחם,
החיות, הבהמות,
העופות – עם כולם.
26. ובמו עיניהם
הם רואים, משתאים,
איך תלויה בשמיים
קשת אלוהים.
27. והם שומעים את שבועת האל:
"הרי אנוכי נשבע לך, תבל,
את לעולם לא תדעי מחסור
לא בָּחום ולא בְּקור!
28. גם אם תגנבו ותרצחו,
תלשינו למלכות, תשפכו דם
לא אטביעכם שנית במים,
לא אביא שוב מבול לעולם!"
29. פיזזו החיות,
הצטחק לו אז חם,
נוח כוסית ראשונה לגם.
30. כולם לא איתנו
זה שנים על שנים;
התיבה עוד עומדת
לזיכרון עולמים.
31. שם תחת השלג,
בתיבה על הקיר
תלוי לו הצוהר,
כיהלום הוא מזהיר.
32. בשלגים, שם בכפור
סמאל קלע קן
בתוך התיבה,
ובה השתַּכֵּן.
33. והשכם בכל בוקר
מול צוהר התיבה
סורקת לילית
את תלתלי זהבה.
34. מסלסלת בשערה
למקלעת רבת חן,
סמאל עוד משתרע
במיטה ומעשן.
35. הם ממתיקים איזה סוד
על ענייני דיומא:
את מי כדאי ללכוד
ולשלוח גהינומה.
36. את מי להלקות
בשוט ברזל כהלכה,
את מי לטגן
בחמאה לארוחה.

- לא גאוּוה, לא תאוּוה,
מתעניוּת הם חיים...
45. בלי חֶסידים, בלי "דייטשים"
יש קיום לתורה.
רועים רבנים
ועילויים לאורה...
46. כעת שם גאון
מגֵבֵר חִילִים,
את פולין, ליטא וזאמוט
וּבְהֶמֶן יְכָלִים!
47. אם תרשה לו, מלכי,
לשגשג בְּחִירוֹת,
וי – חס וחלילה –
תהיה אז קפוט!
48. את כל ליטא ופולין
אתה תאבֵד,
ועולם השדים
מִיָּד יִכְחַד.
49. בשנאה נוראה
הוא אותנו ירדוף,
ויביא עוד חלילה
משיח – וסוף!
50. שִׁמְעֵ הַיִּמָּח-שמו
את זו הידיעה,
וכל שמחתו
באחת הופרעה.
51. הוא שוכב וחושב יום ולילה
את מצחו מקמט וחוכך:
"גוואלד! לילית עטרת ראשי,
תני עצה! העולם יתהפך!"
37. בבוקר צח נשמע
צלצול עז במיוחד.
נעה-זעה התיבה,
ההר כולו נרעד.
38. סמאל מן המיטה
קופץ כמעט:
"יבוא!" ונכנס
איזה שד מְפּוּחַד.
39. ידיעה מיוחדת
בפיו של השד.
מילה אחר מילה
משהק ופולט:
40. "אוי, מלך רם,
כסאך רועד..."
- "מה קרה, מר בָּרוֹן?
דַּבֵּר כּבֵר, יָא שד!"
41. "בממלכת פולין,
סמוך אל הגבול,
שוכנת עיירה
קטנטנה כשבולל.
42. בקושי רואים,
כמעט לא שומעים,
בתים כ"פיצוחים" –
מ"שמות" הם בנויים.
43. עשרה, לא יותר,
כמניין אצבעות.
את הגגות לועסות
עזים רעבות.
44. אנשים פְּמָתִים
דְּמָמַת בית עלמין.

52. "האגוז הוא קשה
אך, אישי, רק חכה!
בשינינו הוא נטחן,
ומתוק הניצחון.
הכן את הכידון,
כי הצלי תכף כאן".
53. אלוהים, הוי, רחם!
הם רוצים נקמה!
יהודים קראו צום
בשביל הנשמה!
54. אוי! הוכינו בסנורים,
חם וקר לנו כמו בקדחת,
הנשמה תלויה על בלימה
ועוד רגע, עוד רגע צונחת!
55. כוכב מזדהר
ונופל ממרום;
או-טו-טו השמחה
תשתרר בְּגַהִינוּם!
ג.
56. טְרָאח! טְרָא רָא רָא!
מה פה קרה?
האם שם משיח
מישהו ראה?
57. מתי תוקעים בשופר?
בְּאֵלּוּל, לא היום!
האם השמש
השתגע פתאום?
58. מה שורק ונושף?
נסדקים אלונים?
מה רועם וצולף?
מתפצחים אורנים?
59. צולף ומצפצף:
חריקת גלגלים...
מרכבת הפוסטה
שוטטת בשבילים?
60. צלצולים שכאלה
מי אי פעם שמע?
סוסים כמו עפים
במהירות מדהימה!
61. דנדון פעמונים
גובר ורועש,
פרסות של סוסים
מתיזות גיצי אש.
62. שוט צולף, מתפתל
ללא רחמים,
הפיות פעורים,
מה פירוש? – הם תוהים.
63. יוצאים לרחוב
את הפלא לראות
לומדים מהקלויז,
חולים ממטות,
64. דרדקים מהחדר,
ביניהם גם אחד
שחמק מן השוט
עם התחתונים ביד...
65. שם רץ לו שוחט
חיוור כחלב,
תרנגול חצי-שחוט
מפרפר בידיו.
66. למשמע השריקות
התבלבל ונחרד,
ובמקום את העוף
את החלף הוא שמט...

- רצים וקונים
מלמדים, בטלנים...
75. שכן הכול סחורה הוא,
אשראי – כגשמים ניתכים!
ואיכרים בעגלות
שוקקות הדרכים.
76. כן, הכול הוא סחורה –
מספקים וקונים;
ושופכים היהודים
חביות מזומנים.
77. תור זהב שכזה
מי זוכר, מי שמע?
לובשים אטלס ושש
כל ימות השנה.
78. יום בלי הפסק
חתונות פה רצות;
חייטים עמוסים
בתפירת מחלצות.
79. הכליזמרים נותרו
בלי ידיים, לאים;
ה"מוטות" נשחקים,
החופה כבר קרעים.
80. הבדחן לא יצחק,
כי כוחו כבר כלה
ובשוק אין עוד דונג
לנרות הבדלה.
81. עוגות במקום לחם,
תפוזים, תפוחים...
העיירה מבעבעת
כדוד מי רותחים.
67. על הרֶבָּה הוא עף,
נורה ככדור
מְרוֹבָּה, כך ישר
לתוך פיו הפעור!
68. פה רצה חירשת
את ידיה פוכרה:
"תצעקו, יהודים!
איפה יש בעירה?"
69. הסיפור הסתיים
בפשטות רבה:
ב"פוסטה", מדנציג,
"דייטש" אחד בא.
70. אוצרות באמתחתו,
וכסף רב גם.
יילך פה מסחר!
יהיה פה עולם!
71. השם את העיירה
במחֶה כך בירך –
אוצר משמיים
להם הוא שלח.
72. סוחר לו ה"דייטשל"
במיני תבואות,
משלם במזומן
ובלי שום עכבות.
73. הכול נשקל
במטבעות של זהב,
וכל אחד שש,
אור בעיניו!
74. מתחילים לסחור
שוחטים... דיינים...

82. אך ה"דייטשל" הביא עמו בת יחידה; מה-קסומה הנערה! תלתלי זהב עד לרגליים, כוכבים נוצצים בעיניים, קולה חגיגה לאוזניים, מתוק מכל דבש דיבורה.
83. לא הולכת אלא מקפצת, יומם ולילה עולצת, לא מדברת אלא מזמרת. כשמרי את קולה משמיעה כל הבית מחרה אחריה; מתגלגל כל הבית מצחוק כשמרי פיה צחוק ממלאה.
84. חה חה חה! כפעמון מצטלצל. כל אבן קטנה, כל מסמר, קיר בבית וגג – הכול! הסנדלר מרצעו אז מניח, והבדחן המובטל עם אישתו יוצא במחול.
85. השמש מיואש מחייו, וזאת – חי נפשי! – לא לשווא: בביתו עם נחש הוא ישב... כעת הוא צוחק עם מרי מקרב לבו, צחוק בריא; "קול-באישה"? לא זוכר כלל עכשיו!
86. וכשמוניש הולך לו כסדר כל בוקר השכם אל החדר, עוצר הוא ליד השער... מרי שרה, קסומה שירתה! הנעימה באוזניו מצטלצלת, כל נים בנפשו מרטיטה.
87. חודרים בו לתוך הנשמה המוטיבים וגם הנעימה. ולפי הנעימה בקולו אחר כך הוא שר בגמרא, מסלסל בגרונו כל סברא ומטעים בעזרת אגודלו.
88. על מצחו טיפות זיעה, עיניו לחות, שטופות דמעה, והפנים חיוורים כגיר. רבו עומד ממש נטרף, הרבנית לא מבינה: אוי, מה פירוש? מי יכול להסביר?
89. האבא עסוק, את הכול הוא שכח; בסעודת השבת הוא בקושי נכח.
90. אך האימא הרי רואה: אבוי! נעלם לה ילדה! "מה היה לך בני?" היא שואלת, תוהה, הלומת חרדה.
91. "למה רק בכי בקולך יישמע? מדוע בעיניך רק דמעה ודמעה?"
92. למה כה חיוור אתה, בני היחיד? מי כיבה אותך? אולי איזו רוח? תגיד!
93. עיניך היפות שתי ה'הבדלות'... מנין לך ניגונים – יללות?

94. תהיה לי, בלי-עין-הרע,
חזק ובריא!
הרי נהגת לשיר
כמו קנרי!
95. ניגון חזני, או ולאכי,
סגנונות שונים...
לבי עֵלֶץ בקרבי
למשמע הניגונים.
96. ליד שולחן הסעודה
איך היית שר...
אותם ניגונים שכחת
לגמרי. הכול נגמר!
97. היום אתה שר אחרת,
היום אתה שר לא יפה...
לבי מתכווץ בקרבי,
הדם בעורקיי קופא.
98. השירה הזאת שלך
חותכת בי כמו סכינים!
איזה מין סגנון זה?
אילו לחנים משונים?
99. לחזן בבית הכנסת
עזרת בימים ההם...
קולות אחרים אז היו,
רגש אחר במ פיעם.
100. כעת מישהו אחר
שר מתוך גרונוך!
מה לך ילדי, ספר!
אנא גֵּלָה לאמך!"
101. "אימא, אינני יודע
מה בתוכי מזדמר;
רק יודע שבלבי
הכול שונה, הכול אחר.
102. לא יודע מה היה לי
מה מכרסם בנשמה;
לפתע לפני העיניים
שחור, חשכה איומה...
103. זה מתחיל לבעור,
מתלקח אצלי במוח;
קולות מתוך גרוני
פורצים החוצה בכוח.
104. ונשימה חסרה לי,
צר בְּחֻזָה ולוחץ;
לשווא אנסה לעצור
את הניגון שפורץ!
105. הטונים פורחים החוצה
כמו ציפורים מן הקן,
וכפי שאת שומעת,
ככה זה מתנגן!..."
- ד.
106. אחרת היה שירי מצטלצל
לו הייתי גויית לגויים משורר,
ולא ליהודים – ב"ז'רגון".
אף צליל אינו ראוי בה,
אף טון אינו נכון!
לביטוי אהבה ורגש
אין מילה בכלל, אין סגנון...
107. היידיש שלנו כולה היתולים
רק "שפיצים", ברקים ומילים
שדוקרות כחיצים מורעלים.
בה בוכים וצוחקים נפילים!
מרה היא כמו לענה,
את הגוף בשוטים מְעַנֶּה!

108. כולה רק דם ודמעה.
בכל אמירה בה תשמע
איך רותח ים הצרות,
איך נשמות יהודים נשברות,
אין מילה בה חמה לרפואה!
109. אף ניב בה לא רך וחלק.
אהבה? היא מתה, שום ברק –
"הרצל", "זלה", "שץ" ו"שצל",
עריבה כ"לקריץ פלצל";
אין בה טעם, היא תפלה,
ריח "גנדון שמלץ" מעלה!
110. אין לי עליכם דבר;
אהבה לכם היא נטע זר:
ננוס מגלים עולה,
מעורטלת כל-כולה.
111. ו-AMOR שלא-רואה
מסתובב עירום, יחף,
מתרוצץ לו, מעופף,
משחק בחץ וקשת...
ליהודי כל זה יאָה?
112. נשים לנו צנועות גמורות,
אהבה לא שוחרות.
הבת איננה משתקה:
נדוניה, תנאים חופה...
113. והיהודים הרי חיים
די בשלום, די מרוצים,
שופכים ברצף צאצאים!
אך לעיתים, בלית ברירה,
נכשל יהודי בעברה;
בשר ודם! מה מתפלאים?
114. לא יפטפט כזרם מים,
כאש יוקדת לא יקרא:
"זונה", "מונד" ו"זילברשטרלך"...
רץ למקווה במהירה.
115. את החטא הוא שוטף ורוחץ,
שם מטבע בקופסת בעל-הנס;
רוצה – גם צם. נשבע: זה כלום!
חשוב כמו קליפת השום!
116. בעיירה הייתה חורבה
מאז, מימי הקדמונים.
לצים שכנו שם וניגנו,
קולות השמיעו משונים:
117. קוקוריקו, מיֵאו, צרחות,
צפצופים ונביחות.
על הגג שמר, פיטרל
כלב סב, שחור כליל.
118. מהחורבה תדיר הושלכו
טונות של סלעים כבדים,
ויום יום נראו, הופיעו
דיִיִרְיָה – השדים.
119. נשים, גברים, יהודים, נוצרים
את כל הרחוב הזה עוקפים.
בתים קטנים עומדים ריקים,
עשבי פרא מוקפים.
120. אך מוניש בא בדמי הלילה,
לחורבה שם פעמיו.
שם מצפה לו היא – מְרִי!
לבו דופק פֶּלֶב גֶּנֶב.

121. מלווי שני מלאכים:
הָרַע פּוֹסַע לְשִׁמְאָלוֹ,
וְזֶה הַטּוֹב, דּוֹמְעוֹת עֵינָיו,
צוֹעֵד בְּצַד יְמִין שְׁלוֹ.
122. וְהַמְּלֶאךְ הַטּוֹב כַּעַת
בְּאוּזֵן יְמִינוֹ לֹאֲטָ:
"רַחֲמָנוֹת! שִׁנְשַׁמְתָּךְ
לֹא תַחַטָּא לְאֵל קוֹנֵךְ!"
123. דַּע כִּי הוּא בְּרָא עוֹלָם –
שְׁמַיִם, אָרֶץ, וְצַבָּאִים,
שֶׁמֶשׁ, יָרֵחַ וְכָל הַמְּזָרִים,
אֵת כָּל הַסּוֹסִים, אֵת כָּל הַשְּׁוֹרִים!
124. זֶן אַרְיוֹת, דּוֹבִים, כָּל הַשְּׂאֵר
מִפְּרִנֵּס אֵת הַצֶּאֱן וְאֵת הַבִּקָּר
וּבְאָדָם הוּא בַחַר מִכּוֹלָם,
שִׁיקָלֵס וְיַהֲלֵל אֵת פְּלֵאיוֹ בְּעוֹלָם.
125. וְאֵת הַיְהוּדִים הוּא רוֹמֵם וְהַעֲלֶה
לְהַיּוֹת לְתַמְצִית הָאוֹמוֹת, עִם סְגוּלָה.
לִכְּנָן בְּתַרְיִ"ג הַמְּצוּוֹת הוּא צִיִּידָם,
כָּל אַחַת שְׁקוּלָה, כָּל אַחַת מְדוּדָה.
126. אִם רַק תַּתְּעוֹרֵר וְתַחֲזוֹר בְּתִשׁוּבָה,
בְּשִׁ"י עוֹלָמוֹת תַּתּוֹגְמַל לְטוֹבָה!
אִי, חֲשֵׁב נָא: הָאֵם הַמְּרִי הַזֹּאת
שֶׁשׁ מֵאוֹת וְעֶשְׂרֵה עוֹלָמוֹת הִיא שְׁוֹהָה?"
127. אֵךְ הַמְּלֶאךְ הִרְעָ לֹעֵג
בְּאוּזֵן שִׁמְאָל שְׁלוֹ: "חָה חָה!
עַד לְעוֹלָם הַבָּא יֵשׁ זְמַן,
וְהוּא הָרִי יִסְלַח לָךְ!"
128. הָאֵם רְאוּבֵן כָּלֵל לֹא חֲטָא?
וְאִיפָה הֵם דוֹד, בֵּת שֶׁבַע?
כּוֹלָם הִגִּיעוּ לְגַן עֵדֵן...
הוּא טוֹב לֵב! אֲצַלּוּ זֶה טָבַע.
129. דַּמְעַת תִּנְיָן עַל הַפְּנִים
אִיזוֹ מִיֵּלָה שֶׁל הַבְּטַחָה
בְּתוֹסַפַּת תַּעֲנִית,
וְכִבֵּר הוּא מֵאֲמִין לָךְ!"
130. כֵּךְ טוֹעֲנִים הַמְּלָאכִים.
אֲבָל הַהֲתַלְבְּטוֹת קִצְרָה,
כְּשֶׁבַחֲלוֹן נִרְאִית מְרִי,
וּבְאוּזֵנוֹ נִשְׁמַע שִׁירָה.
131. בְּעֵינֶיהָ לְהַבִּה,
בְּשִׁירָה כָּל תְּאוּוָה,
וְהוּא, כְּמוֹ פֶּרֶךְ לֹאֲשׁ,
עָף וְדַמּוֹ סוֹעֵר, גּוֹעֵשׁ.
132. אֵלֶּף עֶכְבְּיָשִׁים, אֵלֶּף צְרָצְרִים,
גַּם עֲטֹלְפִים לְהַקְשִׁיב מִמְּהָרִים
לְשִׁירָתָם וְנִשְׁקִיט פִּיהֶם,
חִיבּוּקִיהֶם, שְׁבוּעוֹתֵיהֶם...
133. בְּחַיּוֹ, בְּבְרִיאוֹתוֹ
הוּא נִשְׁבַּע לָהּ אֶהְבֶּה,
אֲבָל הִיא רַק מַחֲיִיכָה:
זוֹ אֵינָה שְׁבוּעָה שְׁוֹוָה!
134. וְהוּא נִשְׁבַּע לָהּ בְּצִיצִית
בְּתַפִּילִין, בְּפִיאוֹת,
בְּשׁוֹפְרוֹ שֶׁל מִשִּׁיחָ...
אֵךְ הִיא רוֹצָה עוֹד!
135. הוּא נִשְׁבַּע לָהּ אֶהְבֶּה,
בּוֹעֵר, פּוֹרֵעַ כָּל מוֹסֵר...
הִיא מַחֲיִיכָה, מִתְחַנְנָה:
רַחֲוֹק יוֹתֵר, יוֹתֵר אֲפִשֵׁר!

136. והוא נשבע לה בְּאֵבָא,
באָמו הטובה,
בסבא ובסבתא
ובכולם בצוותא...
137. על שפתיה חיוך,
ועיניה יוקדות;
היא רוצה ודאות
ומבקשת: עוד! עוד!
138. בחור יכול גם להטעות,
אולי ישכח? יש בה מוֹרָא...
והוא נשבע לה בפרוכת,
אף בַּפֶּתֶר, בתורה!
139. יותר גבוה! – מתחננת
רוצה היא ביטחון גמור.
בנשימתה היא מְכַשֶּׁפֶת,
ובעיניה אש תנור.
140. והוא מגביה עוד ועוד
בשם השם קורא...
141. משמיים רעמים,
בגהינום כבר המולה:
פָּרֵץ צחוק, דיצה, גילה,
ריח של גופרית נורא,
ומוניש כבר בשיירה
על מטאטא עף במרומים.
142. שם על אררט ההר
חגיגה, שמחה רבה:
נשף יש שם בתיבה
מה נורא הוא ומופקר!
143. להקות הצוענים
(מהעולם הבא) נוגנים,
כמים שם ניגר שמפן,
והרוחות רוקדות קַנְקַן!
144. נברשות – חביות עֶטְרָן,
הרשעים הם הפְּתִילִים;
שד חמוש במספריים
מקצץ את הגדילים.
145. שם לילית היא המלכה –
בעיניה אש זרה;
אחריה סמאל
נושא את שוֹבֵל שמלתה
האופנתית, הַהֲדוּרָה.
146. ומי עומד ליד הדלת?
מוניש שלנו, אזוק בשלשלת...
מדורה, פותחים שולחן,
והשיפוד הנה מוכן!